

Nieuwsbrief

Juni
2023

Deze Nieuwsbrief is voor u samengesteld door het bestuur van Kaag en Braassem Ouderen.

KBO: Ruud Stikkelbroeck, voorzitter 0610244262 - www.kaagenbraassemouderen.nl

Secretaris: Agnes van Berkel van Haestregt 0653582945 agnesvanberkel@ziggo.nl

Ledenadministratie: T. Opdam 0634636900 kbo.kaagenbraassem ledenadm@gmail.com

Spoedeisende zorg buiten kantooruren 0900-5138039

Politie telefoon voor doven en slechthorenden - spoed 0800-8112 - geen spoed 0900-1844

Ouderenadviseur: Rettie Bentvelsen via infolijn van 09.00 uur tot 11.00 uur 071-3317967 of 0651103212

Rijbewijskeuring: J. de Jong 071-3312975

Papierwinkel (hulp bij het invullen van formulieren en aanvraag voedselbank) - Freek Nijeboer 0616695232

Belastingenservice: Trudy Scheurleer 0613123638 - Yvonne van der Heden 0640371195

Varen met kaas

Dinsdag 11 juli en woensdag 12 juli gaan we weer varen met de Koningin Juliana.

We gaan varen over de Kagerplassen met zijn vele meren & poelen, molens, polders, boerderijen en watervogels. Tijdens de rondvaart kunt u genieten van een kopje koffie of thee met een plakje cake.

Onderweg wordt er gestopt op de Buurterpolder waar u een bezoek brengt aan Kaasboerderij "Hoeve Waterrijk" van de familie van der Poel. Beleef hoe hier op traditionele wijze heerlijke boerenkazen en specialiteiten worden gemaakt.

Na het bezoek aan de kaasboerderij kunt u tijdens het laatste deel van de rondvaart heerlijk uitwaaien op de buitendekken en genieten van de lunch.

Kosten voor deze vaartocht is € 35.00 p.p.

Vanaf 10.30 uur kunt u inschepen om mee te gaan.

Om 11.00 uur gaan de trossen los.

Opgeven voor deze vaartocht bij:

Theo van Rijn tel 0633165903 of bij Marian tel 071 3314338

of via de mail theovanrijn@ziggo.nl of marianvanveen25@gmail.com

De betaling voor 1 juli op rekeningnummer NL47RABO0355929457 onder vermelding van vaartocht. Opstappen aan het einde van de Sotaweg.

NB Meegaan geschiedt op eigen risico.

Onze website

Wist u dat onze website:

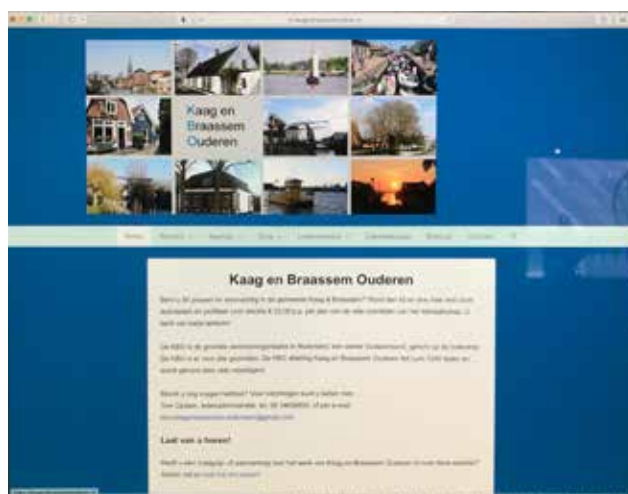
www.kaagenbraassemouderen.nl

meer dan 8000 keer bezocht is het afgelopen seizoen.

Log eens in en ontvang een schat aan informatie over Kaag en Braassem Ouderen. Of nog beter: zet de website in het beginscherm van uw computer.

Lukt u dat niet zelf? Er is altijd wel een familielid wat handig is met de computer toch.

Het bestuur

Iedere donderdag

Elke donderdagochtend om stipt 10.30 starten we bij 't Veen onze wandeling. We proberen elke week wat variatie in de route aan te brengen, dus lopen we iedere week een andere route.

Na afloop drinken we koffie bij Bakkerij Van Maanen op het Zuidplein maar als het u niet uitkomt drinkt u dat kopje lekker thuis! Wandelen in een rustig tempo is de hoofdzaak. De afstand bedraagt maximaal 3.5 kilometer.

Alleen als het hard regent of glad is lopen we niet. We hopen u op donderdag te mogen begroeten.

Mijn vader, ik en zijn nieuwe vriendin

mijn moeder zou jaloers geweest zijn

Stel dat ze ons hier kon zien lopen. Ik iets rimpeliger dan toen ze me voor het laatst zag. Lachrimpeliger gelukkig, de lijnen van verdriet om haar zijn langzaam vervaagd. Haar oudste kleinkind, inmiddels langer dan zijn ma, met heuse kaaklijn in plaats van Hollands bolle wangen. Zijn broertje, kinderlijker nog, maar de leeftijd voorbij waarop hij was uit te tekenen met piratenhoed. Mijn man, inmiddels grijzer gekuifd. En haar man, inclusief zijn vertrouwde blauwe ogen. Ogen die dromerig kijken naar een vrouw. Een vrouw met háár slanke postuur. Een vrouw met haar chique stijl van kleden. Een vrouw met hetzelfde golvende donkere haar. Maar ze is het niet.

Wat zou ze ervan hebben gevonden? Het eerlijke antwoord is misschien niet fraai. Mijn moeder had veel kwaliteiten. Ze was lief, geestig, creatief, vond nooit iets gek. Maar daarnaast was ze stikjaloers. Regelmatig heeft ze het mijn vader gezegd: mocht zij ooit doodgaan, dan zou ze het echt niet appreciëren als ie een andere vrouw zou krijgen. “Vréselijk.” Mijn vader en ik deden er altijd lacherig over. Wat maakt het nou uit als je de pijp uit bent? Maar nee, schudde mijn moeder driftig. Zij wilde de enige zijn. Punt.

Zes jaar geleden ging ze dood. En nu lopen we door New York. Mijn man, mijn kinderen, mijn vader, ik. En mijn vaders nieuwe vriendin. We maken selfies op de Brooklyn Bridge, spelen yachtzee bij het avondeten, bezoeken Broadway. En het 9/11 Memorial Museum.

Mijn keel schroeft zachtjes dicht van enkele getuigenverklaringen. Op een muur staat een citaat geprojecteerd: ‘Ik wilde niet dat die dag zou eindigen, hoe vreselijk hij ook was... Maar het was nog steeds een dag die ik had gedeeld met Sean.’ Sean, haar man, overleefde de aanslagen niet.

Verderop wordt de voicemail van een man afgespeeld: ‘Er is net een vliegtuig in de eerste toren gevlogen. Maar maak je geen zorgen lieverd. Ik zit in de tweede. Ik ben veilig.’ Enkele seconden later was alles anders.

Orson Welles zei ooit: “Als we een gelukkige afloop willen, hangt dat af van waar we het verhaal laten eindigen.” Ik kijk naar mijn vader, die hand in hand met zijn vriendin langs brokstukken uit de geschiedenis loopt. Zijn eigen brokstukken zijn eindelijk bij elkaar geveegd.

En ik realiseer me: ja, mijn moeder zou jaloers geweest zijn. Maar ze is niet weg. Ze zit in mijn hoofd. Ze zit in mijn broekzak als een klein briefje, zo lief bezongen door Ed Sheeran: ‘So you can keep me, inside the pocket of your ripped jeans.’ En ze zit in mijn rimpels. De lachrimpels die verschijnen als ik ze zie: de man met de vertrouwde blauwe ogen, de vrouw met het golvende haar. Ze veegt een pluisje van zijn schouder.

Waar eindigt een verhaal? Dat van mijn moeder zes jaar geleden. Maar dat hoefde geen punt achter alles te zijn. Zij is nog steeds de enige zij. Zoals mijn vaders nieuwe liefde haar enige zelf is. Mijn vaders verhaal is nog niet voorbij. De punt is een komma geworden.

Roos Schlikker (1975) is journalist en schrijfster van boeken en toneelstukken. Elke zaterdag schrijft ze een column voor Het Parool. (bron: Het Parool)

Miljoenen aan prima werkende medicijnen gaan gewoon de prullenbak in

Ik heb bijna nooit hoofdpijn, maar verleden week stond ik op met knallende koppijn. Met een druk programma voor de boeg bedacht ik dat dit geen fijne dag zou worden en besloot toch maar een paracetamol te nemen.

Na lang zoeken vond ik achter in een la nog een tablet, weliswaar met houdbaarheidsdatum september 2019. Omdat ik met de beste wil van de wereld niet kon verzinnen wat er bederfelijk of vergankelijk zou kunnen zijn aan een luchtdicht verpakt paracetamolletje, besloot ik die datum te negeren en nam ik de pijnstiller in. Binnen een uurtje was ik volledig van mijn hoofdpijn af.

Wat bepaalt eigenlijk de houdbaarheidsdatum van geneesmiddelen? Het ontluisterende antwoord is dat niemand precies weet wanneer een geneesmiddel minder werkzaam wordt, dat wordt namelijk nooit onderzocht. Voor zalfjes en oogdruppels is wel duidelijk dat ze na opening beperkt houdbaar zijn door infectierisico. Maar bij netjes verpakte pillen of capsules dus niet.

De datum op de verpakking is verzonnen door fabrikanten, die in ieder geval tot dat moment garanderen dat de pillen in orde zijn. Of het daarna minder wordt of juist nog jaren goed blijft, weten we gewoon niet. Omdat veel mensen toch liever geen risico nemen, wordt in Nederland jaarlijks voor tientallen miljoenen aan misschien nog wel prima werkzame medicijnen weggegooid. En geen fabrikant die ertoe te bewegen is serieus houdbaarheidsonderzoek te doen, want een nieuw doosje verkopen is lucratiever.

Nog erger is het gesteld met medicijnen die nog helemaal binnen de houdbaarheidsdatum zijn, maar niet worden gebruikt omdat ze niet meer nodig zijn. Als u die pillen netjes inlevert bij de apotheek worden ze vervolgens... weggegooid. En daarmee gaan nog eens tientallen miljoenen de vuilcontainer in.

Eénmaal uitgegeven medicijnen mogen volgens een richtlijn van de gezondheidsinspectie nooit meer worden hergebruikt. Al zitten de pillen in keurig intacte strips of is het doosje nog hermetisch gesloten. “want je weet maar nooit of die medicijnen goed bewaard zijn gebleven,” aldus de farmaceutische inspecteurs, die zo zichzelf weer lekker belangrijk weten te maken.

Plus Marcel Levi, 5 november 2022. (bron: Het Parool)
